

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 182/2023-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Erben & Erben, advokátska kancelária, s. r. o., Mostová 2, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III č. k. 36Er/753/2017-165 z 25. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ho ústavný súd zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania. Žiada aj odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia a nariadenie dočasného opatrenia spočívajúceho v povinnosti súdneho exekútora zdržať sa všetkých úkonov smerujúcich k vymoženiu pohľadávky oprávneného a k zexekvovaniu majetku sťažovateľa v prebiehajúcom exekučnom konaní.

II.

Skutkové východiská

2. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie doručeného súdnemu exekútorovi 6. marca 2017 začalo exekučné konanie vo veci vymoženia 119 397,68 eur s príslušenstvom. Exekučným titulom je rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4To/109/2016 z 19. januára 2017, právoplatný a vykonateľný 19. januára 2017, a to vo výroku o povinnosti sťažovateľa nahradiť škodu oprávnenému. Námietskami voči exekúcii a návrhom na odklad exekúcie z 2. júna 2017 sťažovateľ

žiadal zastavenie a odklad exekúcie. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka z 18. decembra 2018 námietky sťažovateľa zamietol.

3. Sťažovateľ podal proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť. Nesúhlasil s názorom o nemožnosti započítať judikovanú pohľadávku a nejudikovanú pohľadávku v exekučnom konaní, keď exekučný súd mal možnosť nejudikovanej pohľadávky preskúmať. Namietal aj vedenie exekúcie na záloh, hoci záložný veriteľ na to súhlas neudelil. Napokon argumentoval aj premlčaním vymáhaného práva. Svoju sťažnosť sťažovateľ následne ešte doplnil.

4. Okresný súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol. Konštatoval, že exekučný súd nie je oprávnený preskúmať pravosť a výšku nejudikovanej pohľadávky. Započítanie judikovanej pohľadávky a nejudikovanej pohľadávky je možné len v prípade pohľadávky, ktorá nie je sporná, čo sa týka dôvodu a výšky, resp. je uznaná druhou stranou. Oprávnený sťažovateľovu pohľadávku nikdy neuznal, z čoho vyplýva, že ju spochybňuje, čo sa týka dôvodu aj výšky, preto započítanie nemohlo byť v predmetnej veci použité. Exekučné záložné právo je prípustné zriadiť aj bez súhlasu skoršieho záložného veriteľa (iná osoba než oprávnený). Ak by bol totiž potrebný súhlas skoršieho záložného veriteľa, nemuselo by nikdy prísť k zriadeniu ďalších záložných práv na nehnuteľnosti a právne postavenie neskorších záložných veriteľov by bolo výrazne horšie bez zabezpečenia ich pohľadávok zriadením záložného práva na nehnuteľnosti. Naopak, právne postavenie existujúcich záložných veriteľov nebude neskorším exekučným záložným právom žiadnym spôsobom zhoršené. Účelom právnej úpravy tak je, aby prednostný záložný veriteľ mohol v čase, keď si vykonáva záložné právo, zabrániť, aby záloh predala každá iná osoba. Znamená to, že ak bude na nehnuteľnosti zriadené exekučné záložné právo bez súhlasu existujúceho záložného veriteľa, tento má možnosť zabrániť vo výkone exekučného záložného práva tým, že sám začne výkon svojho záložného práva. Exekučné záložné právo, ktoré vznikne skôr, bude mať prednostné poradie pred exekučným záložným právom, ktoré vzniklo neskôr, z čoho vyplýva, že na zriadenie exekučného záložného práva nie je potrebný súhlas záložného veriteľa, ktorému svedčí už jestvujúce záložné právo. Napokon, okresný súd vyhodnotil ako irelevantnú aj námietku premlčania vznesenú sťažovateľom, keďže exekučný titul nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 19. januára 2017, a tak sa naň vzťahuje desaťročná premlčacia doba podľa § 110 ods. 1 prvej vety Občianskeho zákonníka.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého uznesenia. K započítaniu sťažovateľovej pohľadávky voči oprávnenému došlo ešte pred vydaním poverenia súdnej exekútorke, a teda nie je správny názor okresného súdu, že zápočet bol vykonaný priamo vo forme procesného podania v exekučnom konaní. Sťažovateľ v rámci svojej obrany voči exekúcii vzniesol námietku, že judikovaná pohľadávka zanikla v dôsledku zápočtu, ktorý bol vykonaný skôr. Pritom sťažovateľ pripomína, že zákonodarcu limituje možnosť prihliadať v exekučnom konaní na započítanie pohľadávok až s účinnosťou od 1. apríla 2017. Nová práva úprava sa však na sťažovateľovu vec už nevzťahuje. Okresný súd sa nezaoberal ustanoveniami právnych predpisov, ktoré nepodmieňujú platnosť započítania tým, že dotknuté pohľadávky sú judikované. Nevysporiadal sa ani so s tým súvisiacou súdnou judikatúrou. Napokon taktiež nevysvetlil, aký zmysel by malo po vykonanom zápočte, aby sa sťažovateľ ako povinný domáhal preskúmania svojej pohľadávky súdom v základnom konaní, keď mu hmotnoprávna úprava (§ 580 Občianskeho

zákonníka) umožňuje vykonať zápočet svojej, hoci aj spornej pohľadávky voči judikovanej pohľadávke oprávneného. V tejto súvislosti sťažovateľ kritizuje aj skutočnosť, že okresný súd nenariadil pojednávanie na účel dokazovania znaleckým posudkom, ktorý sťažovateľ predložil na preukázanie správnosti a opodstatnenosti započítania.

6. Ústavno-právnu relevanciu vykazuje podľa sťažovateľa aj právny názor okresného súdu, podľa ktorého exekučné záložné právo je prípustné zriadiť aj bez predchádzajúceho súhlasu skorších záložných veriteľov. Z rozhodnutí ústavného súdu (PL. ÚS 20/05, III. ÚS 20/08, III. ÚS 51/2014) vyplýva podľa sťažovateľa nutnosť súhlasu záložného veriteľa, ktorý nemá postavenie oprávneného, s vedením exekúcie na záloh.

7. Vnútornú rozpornosť uznesenia vyššieho súdneho úradníka o zamietnutí námietok vidí sťažovateľ aj v tom, že hoci podľa v ňom uvedeného právneho názoru nedoručenie upovedomenia o začatí exekúcie manželke sťažovateľa možno považovať za procesné pochybenie, pre ktoré by mala byť exekúcia súdom zastavená v časti majetku sťažovateľa a jeho manželky v režime bezpodielového spoluvlastníctva manželov, dodáva, že pre uvedený nedostatok nemôže rozhodnúť, že námietky sú dôvodné, pretože pri ich posudzovaní musí skúmať predovšetkým zákonnosť vzniku exekučného konania, resp. prípustnosť exekúcie. Takýto záver je podľa sťažovateľa nielen nelogický, ale aj zmätočný a arbitráry. Okresný súd navyše bagatelizuje situáciu tým, že zriadenie exekučného záložného práva slúži na zabezpečenie pohľadávky a má informatívny charakter. S touto zmätočnosťou sa okresný súd v napadnutom rozhodnutí odmietol zaoberať.

8. Pokiaľ ide o premlčanie v exekúcii uplatňovaného práva, sťažovateľ zdôrazňuje, že v exekučnom titule sa primárne riešila otázka viny a trestu, kým náhrada škody iba „*povrchne, nedostatočne a nesprávne*“. K premlčaniu pohľadávky oprávneného muselo dôjsť najneskôr koncom roku 2007 vzhľadom na reálnu vedomosť vtedajšej konateľky oprávneného o prevode majetku, ako aj dôvodoch, ktoré viedli sťažovateľa k vykonaniu tohto kroku.

9. Napokon sťažovateľ podrobuje kritike aj skutočnosť, že sa okresný súd s odkazom na koncentráciu konania odmietol zaoberať argumentáciou prednesenou v doplnení sťažnosti podanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. Okresný súd doplnenie sťažnosti nesprávne posúdil, keďže to predstavovalo doplnenie nových skutočností a dôkazov (zánik pohľadávky oprávneného v časti 9 163,46 eur v dôsledku prikázania judikovanej pohľadávky sťažovateľa voči konateľke oprávneného v prospech oprávneného), ktoré sťažovateľ nemal k dispozícii v čase podania námietok ani v čase podania sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Doplnenie sťažnosti mal okresný súd vyhodnotiť podľa obsahu minimálne ako nový návrh na zastavenie exekúcie.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012, III. ÚS 292/2020, III. ÚS 45/2021, IV. ÚS 296/2022).

11. Prvý sťažnostný dôvod sa koncentruje na otázku započítateľnosti judikovanej pohľadávky (pre ktorú je exekučné konanie vedené) a nejudikovanej pohľadávky sťažovateľa (povinný) voči oprávnenému, a to v právnom stave účinnom do 31. marca 2017. Ústavný súd tu najprv poznamenáva, že exekučné právo do 31. marca 2017 nezakazovalo ani počnúc 1. aprílom 2017 nezakazuje samotné započítanie vzájomne sa kryjúcich pohľadávok v rovine hmotnoprávnej. Exekučný poriadok v právnom stave účinnom od 1. apríla 2017 v § 61e zakazuje po začatí iba prihliadať na jednostranné započítanie vzájomnej pohľadávky povinného voči oprávnenému, ibaže by bola judikovaná exekučným titulom. Keďže exekučné konanie v sťažovateľovej veci začalo 6. marca 2017, pre posúdenie predmetnej sťažnostnej námietky bol rozhodujúci právny stav účinný do 31. marca 2017, čo vyplýva z § 243h ods. 1 Exekučného poriadku.

12. Sťažovateľ argumentuje judikatúrou súdov z minulosti, ktorá sa zaoberala uplatniteľnosťou námietky započítania v procese výkonu rozhodnutia. Ku judikátu R 21/1981, na ktorý sťažovateľ odkazuje, ústavný súd uvádza, že sa zaoberal otázkou, podľa ktorého písmena § 268 Občianskeho súdneho poriadku je potrebné výkon rozhodnutia zastaviť z hľadiska toho, či k zániku vymáhanej pohľadávky započítaním došlo pred vydaním rozhodnutia, ktoré ako exekučný titul bude tvoriť podklad pre výkon rozhodnutia, alebo až po vydaní tohto rozhodnutia. V oboch prípadoch započítanie bolo dôvodom na zastavenie výkonu rozhodnutia. Predmetný judikát rovnako zdôraznil, že záver, podľa ktorého v konaní o výkon rozhodnutia nemožno skúmať dôvodnosť námietky smerujúcej k započítaniu vzájomnej pohľadávky povinného voči oprávnenému a že je vecou povinného, aby uplatnil svoj nárok návrhom na začatie základného konania, nemá oporu v zákone (obdobne argumentovali sťažovateľom uvádzané judikáty R 6/1966, R 34/1967 a R 29/1991). Ústavný súd k tomu uvádza, že v sťažovateľovej veci bol započítací prejav realizovaný 14. marca 2017, teda až po začatí exekučného konania (6. marca 2017). Spornou otázkou teda nebolo, či započítací prejav bol realizovaný pred vydaním exekučného titulu alebo až po jeho vydaní a podľa ktorého ustanovenia zákona je z takého dôvodu potrebné exekučné konanie zastaviť. Rovnako okresný súd neodmietol zaoberať sa započítacou námietkou sťažovateľa s paušálnym odôvodnením, že v exekučnom konaní je vylúčené skúmanie námietky započítania sťažovateľovej pohľadávky voči oprávnenému. Naopak, okresný súd túto námietku meritorne posúdil a po vykonanom prieskume, zohľadniac skutočnosť, že oprávnený neuznal zápočet adresovaný mu sťažovateľom, že pohľadávka uplatnená sťažovateľom nie je judikovaná a že exekučné konanie nie je účelovo určené na rozhodovanie o právnom základe alebo nároku, z ktorého mala povinnému sťažovateľovi daná pohľadávka vzniknúť, dospel k záveru, že táto námietka sťažovateľa nie je dôvodná. Ústavný súd podčiarkuje, že už v uznesení vyššieho súdneho úradníka okresný súd uviedol, že *„započítanie pohľadávok v exekučnom konaní je možné len v prípade pohľadávok, ktoré sú spôsobilé na započítanie, teda takých pohľadávok, ktoré nie sú sporné čo do dôvodu a výšky, alebo takých, ktoré sú priznané súdnym rozhodnutím, alebo pohľadávky, ktoré sú uznané druhou stranou, resp. ktoré nikto nenamieta“*. S týmto záverom sa potom aj v napadnutom uznesení sudca okresného súdu stotožnil. Okresný súd teda aproboval preskúmateľnosť námietky započítania v exekučnom konaní. Sťažovateľom odkazovaná judikatúra preto podľa názoru ústavného súdu na jeho prípad argumentačne použiteľná nie je.

13. Exekučný poriadok v znení účinnom do 31. marca 2017 (podľa tohto znenia okresný súd v sťažovateľovej veci koná) explicitne neupravoval riešenie uplatniteľnosti započítania pohľadávky povinného voči oprávnenému v exekučnom konaní, čím sa exekučným súdom otváral priestor pre aplikáciu, a teda okolnosti každého prípadu zohľadňujúce dotváranie medzery v právnej

úprave. Ak pri svojom rozhodovaní exekučné súdy vyhodnotili okolnosti každého prípadu a skúmali, či požiadavka účelnosti a efektivity exekučného konania determinujúca aj kvalitu základného práva oprávneného na súdnu ochranu v exekučnom konaní odôvodňuje prihliadnuť na konkrétne započítanie, potom z ústavného hľadiska nemožno ich rozhodnutia spochybníť bez ohľadu na to, či dospeli k pozitívnemu alebo negatívnemu záveru. Ústavný súd nevidí nič ústavne neudržateľného na prístupe exekučného súdu, ktorý v prostredí absencie explicitnej právnej úpravy skúma, či pohľadávka, ktorú povinný uplatnil voči oprávnenému na započítanie, je sporná, a ak dospeje k záveru o spornosti, zisťuje, či by si decízny záver o spornej otázke vyžadoval dokazovanie presahujúce už rámec exekučného konania, a tým aj narúšajúce jeho účel. V sťažovateľovom prípade okresný súd takto postupoval, preto je predmetná sťažnostná námietka nedôvodná.

14. V uznesení č. k. MCdo/12/2007 z 30. apríla 2008, na ktoré sťažovateľ poukazuje pri argumentácii v prospech nutnosti nariadenia pojednávania okresným súdom, Najvyšší súd Slovenskej republiky skutkovo posudzoval situáciu, keď povinný v exekučnom konaní namietal, že vymáhaný nárok oprávneného judikovaný v roku 1999 zanikol ešte v roku 1992. Skutkovo teda išlo o prípad odlišný od sťažovateľovho.

15. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku neprípustnosti zriadenia exekučného záložného práva aj bez predchádzajúceho súhlasu skorších záložných veriteľov, ústavný súd v prvom rade uvádza, že v náleze č. k. PL.ÚS 20/05-35 z 13. decembra 2006 ústavný súd skutočne konštatoval, že „*ak záložný veriteľ (bez postavenia oprávneného) nesúhlasí so súdnou exekúciou, nemožno ju viesť. Z toho vyplýva, že exekučný súd nesmie vydať exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie, ak exekútor so žiadosťou o vydanie poverenia nepredloží aj súhlas záložného veriteľa. V prípade, ak by napriek nedostatku súhlasu záložného veriteľa došlo k vydaniu poverenia, aj v takom prípade by tento nedostatok súhlasu viedol k zastaveniu exekúcie pre jej neprípustnosť.*“. Zároveň však dodal, že cieľom § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka je „*zvýšená právna ochrana záložného veriteľa vo vzťahu k uplatneniu práva na exekučné konanie na veci zaťažené zálohom. Záložný veriteľ ako prednostný veriteľ má mať najsilnejšie postavenie pri uspokojovaní svojich pohľadávok zo zálohu a toto právo by nemalo byť obmedzované ani záložnými veriteľmi so záložnými právami, ktoré vzniknú neskôr. Tento legitímny cieľ ale na druhej strane neznemožňuje a nemôže úplne znemožniť uplatňovanie práv ostatných veriteľov voči dlžníkovi.*“. Akceptácia ústavnosti § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka ústavným súdom bola teda založená na uznaní potreby zvýšenej ochrany záložných veriteľov v napätí so záujmami odlišných oprávnených v exekučných konaniach postihujúcich záloh.

16. Sťažovateľ však nie je v pozícii záložného veriteľa, ale povinného. Jeho základné právo na súdnu ochranu nemožno zakladať na rovnakých hodnotových východiskách, ako to bolo v náleze č. k. PL. ÚS 20/05 vo vzťahu k základným právam záložných veriteľov. Naznačenému prístupu potom zodpovedá uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 54/2012-14 z 20. marca 2012 o odmietnutí ústavnej sťažnosti povinnej, ktorá vo vzťahu k nedostatku súhlasu záložného veriteľa s exekúciou zálohu argumentovala rovnako ako sťažovateľ, a to z dôvodu, že nie je osobou oprávnenou na podanie ústavnej sťažnosti. Ústavný súd v predmetnom uznesení doslova uviedol, že „*v ustanovení § 61a ods. 2 Exekučného poriadku zakotvený zákaz viesť exekúciu na záloh bez súhlasu záložného veriteľa (okrem prípadu, že záložný veriteľ je zároveň aj oprávnený) slúži záujmom záložného veriteľa a jeho cieľom je uprednostnená ochrana majetkových práv takéhoto subjektu. Toto ustanovenie nijakým spôsobom nechráni práva osoby, ktorá má v exekučnom konaní*

postavenie povinného. Inými slovami, prípadné porušenie zákazu vyplývajúceho z uvedeného ustanovenia nemôže predstavovať zásah do práv povinného subjektu.“. Zároveň v uvedenom uznesení ústavný súd zdôraznil, že v skorších veciach sp. zn. III. ÚS 20/08 a I. ÚS 324/2010, v ktorých došlo k meritórnemu ústavno-súdному prieskumu nedostatku súhlasu záložného veriteľa s exekúciou, vystupovali v procesnej pozícii sťažovateľov záložní veritelia, nie povinní.

17. Ústavný súd tak dospel k záveru, že jediným rozhodnutím svedčiacim v prospech sťažovateľovej argumentácie je nález č. k. III. ÚS 51/2014-42 z 1. júla 2014, v ktorom ústavný súd vyslovil porušenie základných práv povinného v dôsledku zistenia, že záložný veriteľ súhlas na exekúciu postihnutím zálohu neudelil. Toto rozhodnutie však ústavný súd v prostredí odlišného judikatórneho prístupu jeho senátov v už uvedených veciach (III. ÚS 20/08, I. ÚS 324/2010 a II. ÚS 54/2012) vyhodnocuje skôr ako ojedinelé vybočenie z v tom čase sa ustáľujúcej rozhodovacej praxe, podľa ktorej osobou oprávnenou ústavnou sťažnosťou namietat porušenie základných práv a slobôd rozhodnutím exekučného súdu aprobujúcim neudelenie súhlasu záložného veriteľa s exekúciou vedenou na záloh je výlučne sám záložný veriteľ, nie povinný. Ústavný súd nemá dôvod sa od tohto prístupu odchyliť, preto v časti tohto dôvodu ústavnú sťažnosť odmietol ako podanú zjavne neoprávnenou osobou podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

18. K námietke nedoručenia upovedomenia o začatí exekúcie manželke sťažovateľa ústavný súd potvrdzuje, že sa jej okresný súd v napadnutom uznesení adresne skutočne nevenoval. Na druhej strane ústavný súd nepovažuje predmetný nedostatok za natoľko intenzívny, že by kvôli nemu prichádzalo do úvahy vyhovenie ústavnej sťažnosti. Kritika prednesená sťažovateľom v sťažnosti podanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka (rovnako aj v ústavnej sťažnosti) totiž stavia len na zdanlivom vnútornom rozpore. Okresný súd *in abstracto* konštatoval, že nedoručenie upovedomenia o začatí exekúcie manželke sťažovateľa možno považovať za procesné pochybenie, pre ktoré by mala byť exekúcia súdom zastavená v časti majetku tvoriaceho súčasť bezpodielového spoluvlastníctva manželov, avšak *in concreto* zjavne vyhodnocoval intenzitu predmetného nedostatku, keď, zdôrazňujúc viacfázovosť exekučného konania a informatívny charakter upovedomenia o začatí exekúcie zriadením exekučného záložného práva, konštatoval možnosť nápravy predmetného pochybenia doposlaním a riadnym doručovaním rozhodujúcich písomností v neskorších štádiách exekučného konania, ktoré už budú vykazovať reálny invazívny charakter. Takýto záver nie je podľa ústavného súdu ústavne neudržateľný, obzvlášť so zreteľom na skutočnosť, že proti upovedomeniu o začatí exekúcie nemožno podať opravný prostriedok. Preto aj v tejto časti je ústavná sťažnosť nedôvodná.

19. K námietke sťažovateľa založenej na premlčaní oprávneným uplatňovaného práva ústavný súd poznamenáva, že všetky výroky rozsudku odvolacieho súdu v trestnom konaní majú rovnocenný právny význam. Len preto, že sa v trestnom konaní primárne rozhoduje o vine a treste, nemožno vyhodnocovať výrok súdneho rozhodnutia o povinnosti sťažovateľa nahradiť škodu spôsobenú trestným činom ako povrchný, či dokonca nesprávny. V trestnom konaní predchádzajúcom začatiu exekučného konania si oprávnená zjavne nárok na náhradu škody uplatnila (inak by o ňom súdy v trestnom konaní nerozhodli), a tak vedomosť konateľky oprávneného o vzniku škody (rok 2007) bola pre vyhodnotenie prípadného premlčania v exekučnom konaní irelevantná, keďže uplatnenie práva v konaní pred orgánom verejnej moci má zásadný právny význam pre ďalšie uplatňovanie

premlčania. Na s tým súvisiace ustanovenia Občianskeho zákonníka okresný súd v odôvodnení svojich rozhodnutí odkázal, preto ani táto sťažovateľova námietka nie je dôvodná.

20. Napokon ústavný súd dodáva, že odmietnutie zaoberať sa doplnením sťažnosti podanej sťažovateľom proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka okresný súd nezaložil na závere, že v doplnení sú uvedené nové skutočnosti alebo dôkazy. Dôvodom neprihliadania bolo zistenie, že sťažovateľ doplnenie podal už po uplynutí zákonnej lehoty na podanie tohto opravného prostriedku. Takto nastavenú koncentráciu zakotvuje zákon, nie autonómne diskrečné rozhodnutie súdu, preto okresnému súdu rešpekt k zákonu nemožno vytknúť. Aj táto posledná sťažovateľova námietka je preto nedôvodná.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľom v sťažnostnom petite, ako aj jeho návrhom na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu a návrhom na nariadenie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2023

Robert Šorl
predseda senátu